

[Herluf Rasmussen.]

Når nu skolebespisningen overføres til selve skolevæsenet, er det også for mig et tegn på, at hele denne sag er ført ud af den blindgyde, som den egentlig var kommet i, da den blev betragtet som en ren og skær social foranstaltning. Man kan nemlig efter min opfattelse ikke overse, at skolebespisningen i meget høj grad også har en pædagogisk side. Jeg tænker på de muligheder, der gennem skolebespisningen er for at præge børnenes spisevaner, derunder den ernæringsmæssige sammensætning af maden, og uden at fornærme nogen tror jeg at kunne sige, at mange, også medlemmer her i salen, mig selv inkluderet, måske kunne have haft glæde af en pædagogisk præget skolebespisning. Det er jo ikke sådan, at alt det, der smager godt, tillige er sundt, og det er mange gange en vanesag, når man skal afgøre, om noget smager godt eller ej. Altså også ud fra et ernæringshygiejnisk synspunkt tror jeg det er rigtigt, at skolebespisningen nu kommer ind under undervisningsvæsenet, og at den yderligere udvides til også at gælde 10. klasserne. Der er dermed taget et positivt omend beskedent skridt i den rigtige retning, og derfor hilser jeg lovforslaget velkommen og kan tilsige det støtte.

Iver Poulsen: Det foreliggende lovforslag hører til den bunke, som efter de uafhængiges opfattelse er uden fornuft og uden saglighed. Vi forstår naturligvis godt, at de socialistiske partier i deres tilbedelse af kollektivismen ikke alene ønsker den kollektive statslige børnebespisning opretholdt, men endog udvidet, men det er for os ufatteligt, at en radikal minister kan fremsætte et lovforslag som det foreliggende. Fra radikal side tales der så ofte om hjemmenes betydning som fundament i vort demokratiske samfund, men det er lidt vanskeligt at tro på ærligheden af denne tale, når en radikal minister kan fremsætte et lovforslag, der som dette tilstræber at reducere forældrenes og hjemmenes ansvar for de børn, som dog endnu er mere forældrenes end statens.

Den første lov om skolebespisning gennemførtes i 1902, altså på et tidspunkt, da fattigdom og børns underernæring ikke var noget ukendt her i landet. Men når regeringen i dag, i 1962, fremsætter et lovforslag om udvidet

skolebespisning, tyder det på, at enten er de sidste 60 års udvikling gået fuldstændig hen over hovedet på regeringspartierne, eller også er lovforslaget et led i socialisternes bestræbelser på at reducere hjemmenes ansvar, betydning og uafhængighed af statsmagten og lade staten overtage forældrenes naturlige pligt og ansvar for børnenes opdragelse og ernæring. Jeg tror desværre, det sidste er tilfældet, for der er vel ingen der vil påstå, at det er sult og underernæring, der i dag præger danske børn?

Man skulle dog synes, at husmødrene med den undervisning i og oplysning om ernærings spørgsmål, som i dag gives den danske befolkning, står særdeles vel rustet til at klare den hensigtsmæssige sammensætning af børnenes kost. Undervisningen begynder i børneskolens skolekøkkener og fortsætter på aftenskoler og Marthakursus, der gives vejledning gennem spædbørnsundersøgelser, konsulentordninger o. s. v. o. s. v. Hvis ikke hele denne undervisning og vejledning kan give den danske husmoder den nødvendige indsigt i, hvordan en hensigtsmæssig kost skal sammensættes, hvad er så hele undervisnings- og oplysningsapparatet værd?

Det er ikke helt uinteressant, hvad der ved tidligere lejligheder er sagt til forsvar for den kollektive skolebespisning, som det i dag er så vanskeligt at fremføre et sagligt forsvar for. Lykkeligvis har udviklingen i den danske befolknings velstand siden 1902 været således, at spørgsmålet om børnenes rigtige og sunde ernæring ikke er af økonomisk karakter. Venstres ærede ordfører i dag nævnte jo, at man kunne opleve, at børn lejer en taxa for at køre fra den ene skole til den anden for at komme hen og spise på skolen. Det viser ganske klart, at spørgsmålet i hvert fald hverken er af økonomisk eller social karakter. Bl. a. derfor må man søge andre begrundelser for det, der var berettiget i 1902, men som tiden og udviklingen heldigvis er løbet fra i dag.

Efter at have omtalt det ernæringsmæssige udtalte den daværende socialminister — den nuværende højtærede kulturminister — her i tinget ifølge Folketingstidende 1959-60 sp. 948:

„Man kan næppe heller se bort fra en anden betragtning, som ved tidligere lejligheder har været anført til fordel for